

Dósai Istvánné Kislányként

Ez én vagyok gyerekkoromban. Nálunk borzasztó nagy érték volt a tanulás. Az volt a lényeg, hogy tanuljak. Nagyon szerettem is egyébként tanulni. Főleg nyelveket szerettem nagyon tanulni, meg történelmet, irodalmat. Anyám azt mondta nekem, hogy én ne foglalkozzam a konyhával, nem is tanított meg főzni. Nekem csak tanulni kellett.

Elemibe a Sziget utcai elemi iskolába jártam. Itt végeztem a szokásos négy elemi. Elég eszes, szorgalmas és kötelességtudó voltam, így azután minden osztályt tiszta kitűnőre végeztem -- anyám eltette a bizonyítványaimat, ma is megvannak --, habár szerintem énekből, tornából, kézimunkából csak azért kaptam jó jegyeket, hogy a bizonyítványt le ne rontsák, ugyanis hangom nem volt, ügyetlenül tornáztam, kézügyességem pedig semmi. Érdekes, hogy rossz tornász létemre, jó ritmusérzésem volt, anyuék járattak is balettra, a Trojanoff-féle balettiskolába, majd később, úgy tizenkét éves korom körül a Feleký Kamill-féle tánciskolába, szteppre. Feleký felesége, Fini néni volt a tanárunk.